

BIRD

d'Andrea Arnold

Títol original: Bird

Direcció: Andrea Arnold

Guió: Andrea Arnold

Fotografia: Robbie Ryan

Muntatge: Joe Bini

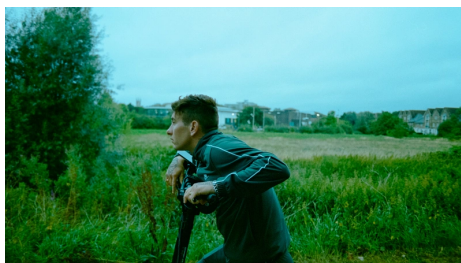
So: Nicolas Becker

Música: Burial

Repartiment: Barry Keoghan, Franz Rogowski, Nykiya Adams, Jasmine Jobson, James Nelson-Joyce, Joanne Matthews i Rhys Yates

Any: 2024

Durada: 119 min

La Bailey té 12 anys i viu en una casa ocupada a Kent amb els seu pare i el seu germanastre. Convivint amb les frustracions diàries, coneix en Bird, un personatge molt especial que crearà esclatxes en la seva realitat donant lloc a un univers al·legòric.

Joves Programadors Moving Cinema som un grup de vint joves d'entre 17 i 23 anys que ens reunim setmanalment al Centre Cívic Pati Llimona per visionar films i dialogar sobre ells. Venim d'àmbits diversos i compartim la passió pel cinema. A les nostres trobades coneixem cineastes i noves pel·lícules, aprenem sobre el món de la programació i tenim l'oportunitat de conèixer de primera mà els films i els seus processos de creació.

El grup de @joves_programadors @moving_cinema està integrat per Hug Banqué, Clara Campos, Eva Chun Carbonell, Helena Catalán, Lúa Minghan, Gina Fontané, Martina Ize, Abril Moreno, Ashling Ocampo, Ainhoa Oliveira, Armand Perelló, Ginesta Puigarnau, Arnau Rodríguez, Cristian Santos, Martí Salvia, Lea Sanahuja, Martina Tulián, Pau Vega, Adriana Villayandre, Pepe Vohmann Barril i Adriana Yter.

La proposta es desenvolupa en el marc del projecte europeu Moving Cinema, liderat per l'Associació A Bao A Qu.

instagram: @joves_programadors @moving_cinema
twitter: @abaoaqu_ @Moving_Cinema

REFLEXIONS D'ANDREA ARNOLD

Em sento gairebé com a l'inici. He après molt al llarg del temps, però cada pel·lícula és una aventura totalment nova, tan desafiant com l'anterior o la primera de totes. Fer una pel·lícula és quelcom molt vulnerable. És molt valent. I cada vegada que en faig una, em sento valenta i vulnerable. Em sento tan vulnerable com quan vaig fer els meus primers curtsmetratges.

Admiro tots els personatges que incloc a les meves pel·lícules, i quan les coses es posen difícils al rodatge, sento que ho faig per aquests personatges; no crec que pogués fer-ho sense tenir aquesta sensació. Els veig molt reals, i això és molt important per mi. A vegades em desafiava a mi mateixa amb els personatges i faig que no sigui fàcil conèixe'ls. *Bird* és la pel·lícula més difícil que he fet. Sempre he pensat que si mires algú durant prou temps, sentiràs humanitat i empatia per com és, independentment de les seves accions.

Els espais i les localitzacions són una part molt important de les meves pel·lícules. Crec que tots som, en certa manera, un reflex d'on venim i d'on hem crescut. El lloc on naixem i creixem influeix molt en la nostra vida. Per això per a mi sempre ha estat molt important explorar els llocs on viuen els personatges, ja que forma part del que són.

Caitlin Quinlan, *A whole world: a conversation with Andrea Arnold*, Notebook Interview, Mubi, maig de 2024

Per molts d'aquests nois i noies, la vida és quelcom que entomen dia a dia per tirar endavant. Es tracta de no tenir res a perdre i acceptar-ho. Això ho he après de la meua pròpia experiència i ho vaig traslladar a la pel·lícula. Sento molta estima per les persones en la seva cruïlla humana. Les seves vides són boniques i dures. No deixen que la por s'interposi en els seus camins.

Sean O'Hagan, *Andrea Arnold: 'I always aim to get under the belly of a place'*, The Guardian, octubre de 2016

Acostumo a començar les pel·lícules amb una imatge, així és com m'introdueixo en la història. Em faig preguntes sobre què significa aquesta imatge i intento esbrinar quin món planteja, i qui podria viure en aquest món. No començo per l'inici. Començo per la meitat i treballa a partir d'aquí. Aleshores apareixen altres imatges i és com un trencaclosques. Quan crec que sé prou sobre els personatges i el seu món, torno al principi. I quan escric, em pregunto: "Què passa després?", i mai segueixo cap regla pel que fa a l'estructura o als coneixements rebuts sobre com s'han d'escriure els guions.

Eva Louison, *"Don't Call It 'Magic Realism'": Andrea Arnold on Returning to Narrative Cinema with Bird*, novembre de 2024

SOBRE LA PEL·LÍCULA, S'HA DIT...

Bird medita sobre la identitat i la pertinença, la commovedora sensació de no ser valorat, no ser vist, el procés de transició de la infància a l'edat adulta, de la infantesa a la feminitat, i també sobre el sexisme i la crueltat.

Peter Bradshaw, *Andrea Arnold's untamed Barry Keoghan tale is a curate's egg*, The Guardian, novembre de 2024

Quan vaig veure *Bird*, em vaig preguntar si el personatge de Franz Rogowski era en realitat com Andrea Arnold es veia a ella mateixa: un ésser eteri que té la saviesa de conèixer la importància de la tendresa que hi ha en el caos, i que abraça les qualitats curatives de donar amor als altres, malgrat tenir tantes preguntes sense resposta. La bondat i l'amor s'expressen a *Bird* com a superpoders. Són elements essencials que sovint falten a les vides dels personatges dels films d'Arnold, així com en les vides de les persones reals que viuen en els tipus de mons que habiten els seus personatges. Hi ha quelcom de radical en això.

Nia Childs, *Andrea Arnold: 'I'm very interested in the sensual world'*, Little white lies, novembre de 2024